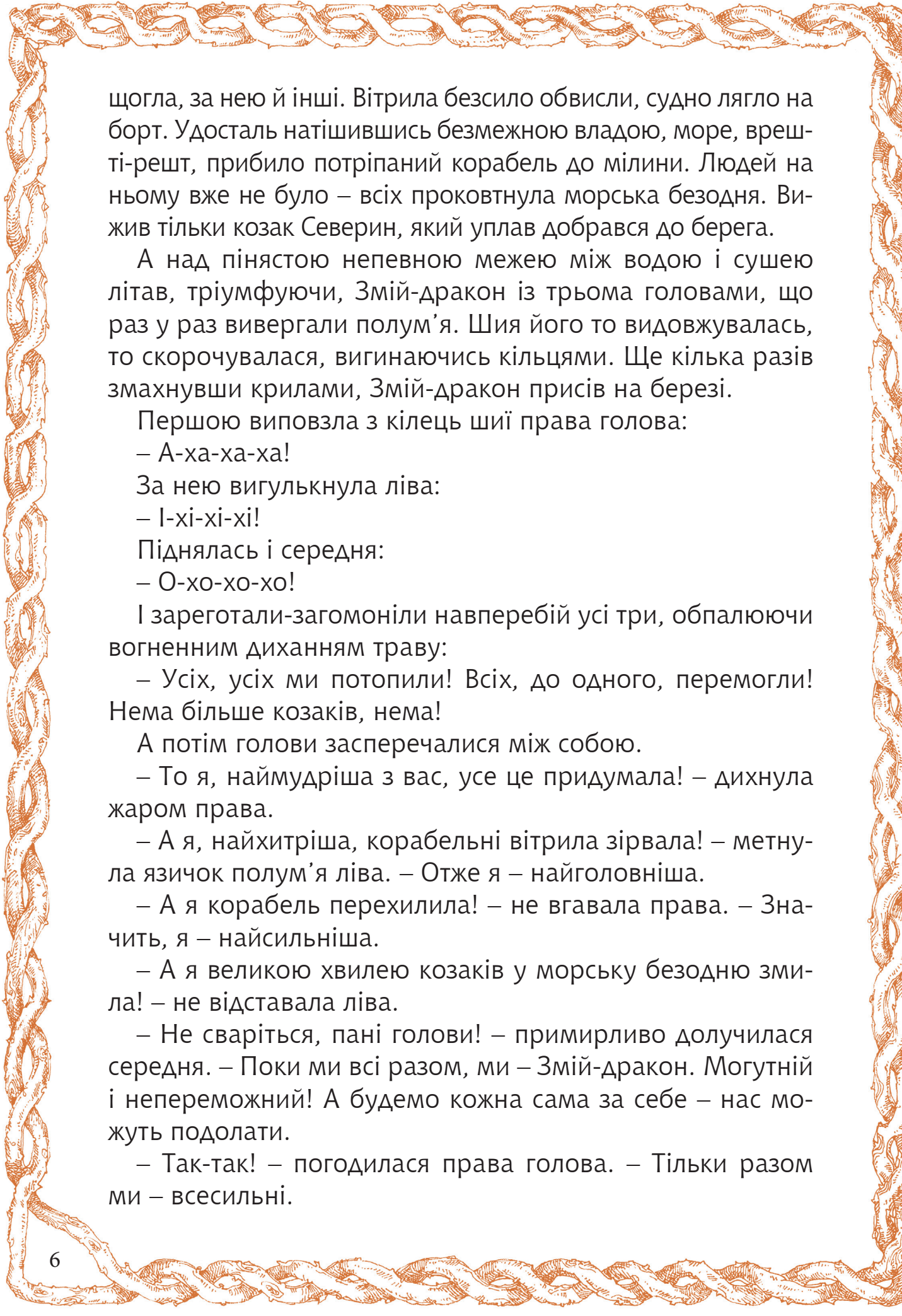

І

Гудів-завивав вітер, ревіли-бились об степову сушу велетенські морські хвилі. Шторм накочував на берег сьомий, восьмий, дев'ятий вали... Небо сліпучими вогненними батогами краяли блискавиці, бурмотіли і лунко вдаряли громи.

Біля ламаної лінії горизонту, котра щосекунди змінювала-ся, було видно, як грізне море жорстоко грається з вітриль-ником, то піднімаючи його на багатометровий гребінь хвилі, то кидаючи під гігантський сувій води. Зламалася центральна

щогла, за нею й інші. Вітрила безсило обвисли, судно лягло на борт. Удосталь натішившись безмежною владою, море, врешті-решт, прибило потріпаний корабель до мілини. Людей на ньому вже не було – всіх проковтнула морська безодня. Вивив тільки козак Северин, який уплав добрався до берега.

А над пінястою непевною межею між водою і сушею літав, тріумфуючи, Змій-дракон із трьома головами, що раз у раз вивергали полум'я. Шия його то видовжувалась, то скорочувалась, вигинаючись кільцями. Ще кілька разів змахнувши крилами, Змій-дракон присів на березі.

Першою виповзла з кілець шиї права голова:

– А-ха-ха-ха!

За нею вигулькнула ліва:

– І-хі-хі-хі!

Піднялась і середня:

– О-хо-хо-хо!

І зареготали-загомоніли навперебій усі три, обпалюючи вогненним диханням траву:

– Усіх, усіх ми потопили! Всіх, до одного, перемогли! Нема більше козаків, нема!

А потім голови засперечалися між собою.

– То я, наймудріша з вас, усе це придумала! – дихнула жаром права.

– А я, найхитріша, корабельні вітрила зірвала! – метнула язичок полум'я ліва. – Отже я – найголовніша.

– А я корабель перешилила! – не вгавала права. – Значить, я – найсильніша.

– А я великою хвилею козаків у морську безодню змила! – не відставала ліва.

– Не сваріться, пані голови! – примирливо долучилася середня. – Поки ми всі разом, ми – Змій-дракон. Могутній і непереможний! А будемо кожна сама за себе – нас можуть подолати.

– Так-так! – погодилася права голова. – Тільки разом ми – всесильні.